

סמל לוינגר יצחק ("איציק")

2138329

בן אורנה ומרדכי

נולד ב- י"ב סיוון תשי"ג 26.5.1953

התגייס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1971

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- י"א תשרי תשל"ד 7.10.1973

בקרבות הבלימה באזור חושנייה.

ליונר, יצחק

יצחק (איציק), בן אורנה ומרדכי, מניצולי השואה, נולד ביום י"ב בסיון תשי"ג (26.5.1953) בבית-שאן. הוא למד בבית-הספר היסודי "גלובע" בבית-שאן, ואחר-כך המשיך את לימודיו בבית-הספר המקצועי "עמל" באפיקים. במסגרת של מסגרות מכנית, איציק היה ילד טוב מאוד לחוריו, למשפחתו ולחבריו. לדברי מחנכיו היה דיבורו שקט ולעניין, עניו הכיעו חבונה והוא היה בין התלמידים הטובים בכיתתו. הוא אהב ללמוד ולאחר שהתגבר על ביישנותו בעידוד מורתו, הצליח בלימודים וחפס עמדה ראוייה לו בכיתה. הוא הצטער כשהילדים הפריעו למורה בשיעור, שכן רצה ללמוד והיה צר לו על המורה. היו לו הרבה חברים טובים בבית-הספר וכל אשר אמר היה קודש בעיניהם. מגיל צעיר היו לו חברות; הבנות העריצוהו ורבו ביניהן על ידידותו. איציק היה רוף וצדק, המיד בא לעזרת החלש ולא יכול היה להבליג כשראה שמצויקים לחברו. אם כי בכיתה היה ציחן ושקדן, הרי בחוץ היה עליו ושובב וראשון למעשי קונדס. מילדות היה לו חוש טכני ונטייה לחקן דברים, לפרק מכשירים ולראות איך הם פועלים, ללמוד ולחקור איך הם בנויים ולהרכיבם מחדש. משום כך, אחרי שסיים את לימודיו היסודיים, החליט ללמוד בבית-הספר מקצועי. כשלמד בבית-הספר "עמל" באפיקים, התגורר בפנימייה בקבוצת כינרת. הוא אהב מאוד את בית-הספר והיה מרוצה מאוד מהחיים בקבוצה. שקדנותו בלטה גם בבית-הספר המקצועי; הוא ישב והכין את שיעוריו עד שעות הלילה, שרטט ודקדק בכל פרט. במשך עבד בגן הירק ורכז הענף הרבה להללו כעובד חרוץ ומסור, שעבד יותר מאשר היה צריך לעבוד. איציק הצטיין בספורט, ולדברי חברו היה הרץ הטוב בכיתתו בריצה למרחקים קצרים, והצטיין בקפיצה לגובה. אף-על-פי שאיציק אהב ספורט והיה זריז מאוד במשחק, לא סבל את הרעש וההמולה המלווים משחקים קבוצתיים, כמו כדורגל וכדורסל. הוא הקדיש את שעות הפנאי שלו לקריאת ספרים ולחקיזן מכשירים שונים. כן היה חובב בישול ונהנה להכין ולבשל מאכלים שונים. איציק אהב את ביתו, לא אהב להשתולל במסיבות והעדיף לשבת בבית. הוא לא הרגיש עצמו טוב בנסיעה במכונית, אבל הרבה לטייל באופניו. כך השתתף בטיול באופניים, שערכה כיתתו לכל אורך בקעת הירדן, מבית-שאן עד עין-גדי. הביישנות לוותה אותו במשך כל חייו, אולם לאמו ולאחותו היה מספר את סודותיו. הוא היה מסוגר ושקט מאוד וכמעט שלא היה אפשר לדובבו. מטבעו היה צנוע, לא אהב להתבלט ומעולם לא התפאר במעשיו. אף בדיחות היה מספר חרש וברוח טובה. הייתה לו עין חודרת ונבונה ולב פתוח לשמוע ולעזור לזולת. הוא שנא מריבות והתרחק מהן. איציק עזר למשפחתו בשעת הצורך. הוא העריך את אחיו הבכור, בינו ובין אחיו ואחותו שררה אהבה רבה ומעולם לא רבו ביניהם. איציק חלם, שכאשר יסיים את שירותו הסדיר, יפתח בבית-שאן מוסך קטן ויעבוד כעצמאי בתיקון מכוניות.

יצחק גויס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1971 והוצב לחיל החימוש. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס מכונאי טנקים, הוצב כמכונאי טנק "סנטוריון" בסדנה מרחבית ברמת-הגולן. אחרי-כך הועבר למוסך של מפקדת חטיבה ובראשית שנת 1973 הציבוהו בגדוד שריון בקוויים הקדמיים. איציק נהנה מאוד מעבודתו בתיקון טנקים. היה לו יחס אישי לכל טנק והוא שמח על יכולתו לתקנם ולהחזירם לכשירות. הממונה עליו חיבב אותו מאוד והשתדל ללמדו ולקדמו. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים, מילא איציק את תפקידו כמכונאי טנקים ברמת-הגולן. ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973), כשפלוגתו השתתפה בקרבות הבלימה באזור חושנייה, נפגע יצחק ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בעפולה. השאיר אחריו הורים, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד גדודו: "בנכם יצחק היה מכונאי טנקים מעולה וחייל בולט".

המועצה המקומית של בית-שאן הוציאה לאור חוברת "לזכר בני בית-שאן" שנפלו במלחמת יום הכיפורים. בחוברת כלולים גם דברי בני המשפחה, מורים וחברים על יצחק ומכתבים שנשלחו למשפחתו לאחר שנפל.

בדרך אל
היעד

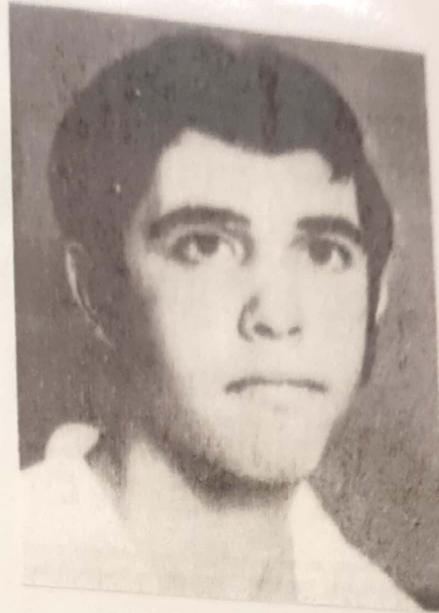

חיילי חימוש נותנים
סיוע של טנקים לגולני
בקרבת הבלימה ברמת-הגולן

"יהי זכרו ברוד"

ת.נ.צ.ב.ה.
לוינגר יצחק
1953-1973

...אך נכבד את כולם
את יפה הבלגיות והתואר
כי רעות שכבאת, לטעמים
לא תיתן את לבן לשכוח.
אדבה מקודשת בדם
את תשובי בינע לפרח.

חיים גלי